

OZVENY

*Časopis žiakov ZŠ s MŠ Okoličianska,
Liptovský Mikuláš
Ročník: IV. Číslo:3 Šk. rok: 2019/2020*

Vážení čitatelia,

aj napriek nepredvídateľnej situácii, s ktorou sme sa v uplynulé mesiace potrápili a ktorá nás od seba odlúčila, sa nám vďaka Vašej dobrej vôle a tvorivosti podarilo zostaviť tretie číslo nášho školského časopisu.

Všetkým prispievateľom srdečne ďakujeme za ich príspevky! V tomto čísle sa rozlúčime i s našimi deviatakmi, ktorí tiež využili stránky nášho časopisu, aby nám na záver svojho štúdia adresovali pár milých a hrejivých slov.

Pevne veríme, že každý z Vás si v našom časopise nájde niečo, čo ho zaujme a poteší.

Prajeme Vám príjemne strávené chvíle pri čítaní!

Redakcia školského časopisu Ozveny

Mäta

Bola som ešte len malé semienko. V jeden deň si ma kúpilo jedno malé dievčatko. Nedočkavo som čakala, kým ma zasadí do malého maľovaného kvetináča. Bola som taká smädná, že by som vypila aj tri hrnce plné vody. Ale to milé dievčatko ma našťastie polievalo každý deň, až pokým som nevyklíčila.

V ten deň som prvýkrát uvidela, aký je svet krásny. Bola som taká malá a ten svet bol taký obrovský! Ale necítila som sa zle, lebo sa o mňa každý deň niekto staral. Cítila som sa priam úžasne.

Raz ku mne prišla aj druhá rastlinka. Stali sa z nás kamarátky. Keď som bola dosť veľká, presadili ma na balkón. Bolo to super! Každý deň ma polievali.

Raz som si spomenula na časy, keď som bola ešte úplne maličká. Vtedy som si uvedomila, aká som sa voľakedy cítila maličká vo veľkom svete. Ale teraz som už veľká a necítim sa tak. Na balkóne som spoznala veľa nových rastliniek. Je mi tu výborne!

Aurélia Chiara Pauková, III.B

Románka

o

paradajke

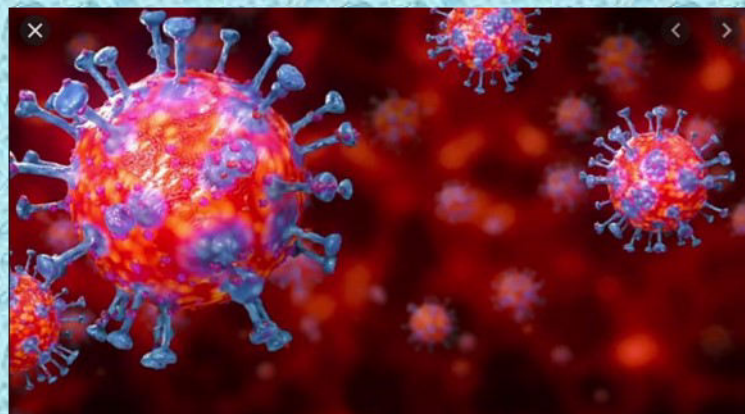
Bolo raz jedno semienko paradajky. Niekoľko ho zasadil do kôšelinového krúžku. Semienko sa vyslalo a soho krúžku a bolo na slnku. Páčilo sa mu tam. Potom ho presadili do nýskej sklenenej budovy. Po čase mu začali rásť listy a kvety. Jej susedia boli: pán kaktus, slečna šalátová, pani mrkva, strýko petržlen, šiba. Redkovka, slečna uhorka, ... Paradajka sa pýšila, kľúčmi kvetmi a odháňala včely. Strýko petržlen jej dohovárať, aby včely neodháňala. Jedného dňa jej odpadol kvet. Na druhý deň mala miesto kvetu jednu zelenú bradavicu. Tá zelená bradavica rástla a už sa začala sfarbovať do červena. Paradajke sa tá bradavica zapáčila. Omedľko mala tých červených bradavíc asi štyridsať. Raz raz prišli dve deti a začali si plody kŕkať. Paradajka bola smutná. Slečna uhorka jej povedala, že keď jej narasú také plody. A naozaj, paradajka bola keď najkrajšia vo sklenike.

KORONAVÍRUS

Koronavírus vládne všade,
a tak máme po náhade.
Prúška máme na kvárad,
a tak vládne všade strach.
Práveďniny to nie sú riadne,
karantēna všade vládne,
Dočkáme sa vlastne školy?
a tak preto musíme byť chorý.

Melánia Kováčiková, IV.A

Bájka o vrane

Bol pekný jesenný deň a farmári vyorávali už posledné zemiaky. Nad poľom poletoval veľký krdel' vrán. Hlasným škriekaním púťali na seba pozornosť.

Vtom jedna vrana zaškriekala: „Chcem byť iná ako ste vy, nechcem byť taká čierna!“

Zaletela k maliarovi, aby ju prefarbil nabiele. Maliar sa začudoval, ale vyhovel jej.

Keď bola celá biela ako sneh, priplichtila sa ku svojmu krdľu. Ostatné vrany sa najskôr zľakli, lebo ju nepoznali. Potom sa jej škreľavo vysmievali a dávali jej pocítiť, že k nim nepatrí.

Nešťastná vrana pochopila, že sa jej neoplatilo byť za každú cenu iná ako ostatné vrany v krdli. Priznala si, že urobila chybu a už ju nemôže vrátiť späť.

Poučenie: Nesnaž sa za každú cenu odlišiť od ostatných.

Sebastián Ivanov, VI.B

Únos

Bolo pekné slnečné ráno a Rozálka bola už o siedmej na nohách. Začala s domácimi prácami a pomáhala svojej mame s varením obeda. Rozálka bola jedno pekné dievča. Vlasy mala dlhé čierne, zapletené do dvoch hrubých vrkočov. Mala veľké hnedé oči, tvár mala bielu, posypanú pehami a líčka s nádychom dočervena. Vždy nosila dlhé modré šaty so zásterou. Jej mama bola prísna, veľmi dbala na výchovu a o Rozálku sa starala až do jej dospelosti. V ten zvláštny deň, keď sa Rozálka naobedovala, išla si von pod starú lipu čítať knihu - romantický historický román, ktoré mala najradšej.

A tu sa to začalo!

Zrazu začula dupot koní. Keď sa obzrela, videla kočiar a v ňom mládenca. Kočiar sa pri nej zastavil a z neho vystúpil tajomný mladík. Pre Rozálku to bola láska na prvý pohľad, hneď sa doňho zamilovala. Mládenec ju pozval do koča na krátky výlet okolím. Rozálka súhlasila. Zaviezol ju hlboko do lesa ku veľkej drevenici, tam ju vysadil a povedal jej, nech tam na neho počká.

Medzitým si mama všimla, že jej dcéra je preč. Nespanikárila, aj keď jej vnútro hlodala nepríjemná predtucha. Rýchlo sa pobrala do mesta ku Áronovi. Všetko mu povedala. Rozhodli sa, že ju pôjdu hľadať, ale potrebovali ešte niekoho na pomoc. Rozálkina mama povedala Áronovi, že pozná osobu, ktorá by mohla pomôcť. Rozálkina nevlastná sestra Irena. Áron sa zhrozil, že o tej osobe nič nevie a ešte viac bol prekvapený z toho, že Rozálka netuší o existencii svojej nevlastnej sestry. Aj tak sa vybrali do susednej dediny po Irenu. Hneď ako Irena zazrela Árona, tak sa doňho zamilovala. Zato Áronovi sa nepáčila, bola škaredá.

Medzitým mládenec prišiel ku drevenici a Rozálka, ktorá na neho trpezlivo čakala, bola čím ďalej, tým viac ustráchaná. Mládenec sa jej predstavil: „Volám sa Eduard a ako sa voláš ty?“ Rozálka potichu povedala svoje meno a on vykrikol. „Aké krásne meno, chcel by som si ťa vziať za ženu a zostať s tebou do konca života!“ Rozálka povedala, že nie, že sa ho bojí. A on ju s hnevom zaviedol do tmavej komory. Povedal jej, že ju tam nechá dovtedy, dokým nezmení svoj názor.

No jej matka s Irenou a Áronom už boli na ceste za ňou a hľadali ju v každom chotári a v každom tmavom kúte. Áron zazrel starú drevenicu, oznámil to Irene a Rozálkinej matke. Každý sa vydal inou stranou. Irena išla cez dvere, Áron šiel cez východné okno a matka šla cez západné. Áron vliezol priamo do pivnice, kde bola Rozálka a snažil sa ju vyslobodiť.

Na pomoc mu prišli Irena s matkou. Rozálka bola celá šťastná, že ju našli. Veľmi ju zaujímalo, kto je tá cudzia žena a odkiaľ ju jej matka pozná. Mama jej povedala: „Je to tvoja nevlastná sestra Irena.“ Rozálka sa zhrozila a rozkričala na mamu, že prečo jej to tajila 18 rokov. Vtedy prišiel Eduard, lebo ho vyrušil ich krik. Našiel ich tam všetkých štyroch. Nahneval sa, zobral lano a uviazal ich tam. Hodil im dovnútra plechovicu s uspávacím jedovatým plynom. Všetci pomaly zaspávali, aj keď sa snažili spánku nepoddať. Rozálka počula, ako niekto vyslovuje stále jej meno. Rozálka... Rozálka... Rozálka... prebrala sa. „Čo!? Mama ty nie si zviazaná. Kde to som a kde je Áron a moja sestra Irena?“ Mama sa zhrozila: „Teba sa niečo snívalo, však? Celý čas ležíš tu, pod našou starou lipou.“ Rozálka nechápala, čo sa stalo, a tak na všetko radšej zabudla. Avšak opýtala sa mamy, či má teda nejakú sestru. No a to jediné na celom sne bola pravda.

Natália Jamnická, IX.A

Kolobeh prírody

Hory, rieky, zvieratá,
príroda sa každému ráta.
Milujem ju ako nik,
chýba mi ten náčrtník.

Jar je obdobie krásne,
každý z neho žasne,
Motýle si šantia v tráve,
vyrušili včielky hravé.

Cez leto máme prázdniny,
chodíme pozerat' zrúcaniny.
Viažeme pre mamky kytičky,
a pestujeme rôzne koníčky.

Lístie na jeseň hrdzavie,
to každý z nás spozornie.
Fúka vietor príjemný,
šum lístia je taký jemný.

Zakročuje pani zima,
opeknieva naša otčina.
Utíchol les pod snehom,
unavený večným kolobehom.

Diana Hollá, VIII.A

Príroda

Jemný vánok spoza hory,
tíško ku mne prehovorí,
pozri na tú krásu čistú,
venovanú z tohto listu.

Lastovička ponad hory,
jemnú pieseň zašvitorí,
o kvitnúcej bielej trnke,
sviežej ako mladej srnke.

A keď príde leto teplé,
šantí jak je u nej zvyklé,
od večera do rána,
motýliky naháňa.

Jeseň skrýva farby dúhy
ktoré nepoznáme,
jemný vánok, mení sa na víchor,
a akoby vtáčí spev utíchol.

Zimná príroda, vo vnútri nepoznaná,
ukrýva nevšedné príhody.
Rozpovie ich iba deťom, ale po večeroch,
aby mali krásne sny.

Liliana Rudlová, VIII.A

ROČNÉ OBDOBIE

Kráčam si ja po lúke,
vánok nado mnou letí.
Vtáčky si spievajú,
Niet tu žiadnych detí.

Na jar sa všetko prebúdza,
slnko na nás svieti.
I medveď sa zobúdzá,
Príroda sa mení.

Leto je už v plnom prúde,
kvietky dávno rozkvitnuté.
Slnko sa na nás usmieva,
sťaby veľké koleso zlaté.

Na jeseň lístie hrdzavie,
už aj vietor trochu fúka.
Teraz už každý vie,
že zima spoza dvier nakúka.

Už nastalo obdobie zimné,
snehové vločky sypú sa z neho.
Celá príroda oddychuje,
i medveď si v brlohu pochrapkuje.

Martin Medvecký, VIII.A

SEN

Bolo raz jedno mesto, ktoré sa volalo Republic City. To mesto bolo dosť veľké a počet obyvateľov sa stále zvyšoval.

V tom meste bývalo jedno dievča menom Mitsuko. Malo 15 rokov. To dievča bolo sebavedomé, odvážne, vtipné, ale taktiež to dievča malo dve osobnosti. Pred inými sa tvárilo tak, že je všetko v pohode, aj keď nič v pohode nebolo. Nikdy nechcela druhých trápiť svojimi problémami. Malo *totiž* nadprirodzené schopnosti. Vedelo čítať myšlienky a *ovládalo* živel vetra. Nevedela, aké silné má schopnosti a určite nevedela, že je posledná vládkyňa vetra, no po čase sa to dozvedela.

Jej kamarát, ktorý o nej vedel fakt veľa, sa volal Kentaro. Mal schopnosť lietať, pretože sa mohol premeniť na draka. Taktiež ovládal živel ohňa. Kentaro bol veľmi silný, odvážny, chápatý, milý a sympatický. Mitsuko a Kentaro spolu bojovali proti zlým ľuďom a proti prízrakom.

Práve dnes sa dozvedeli, že idú evakuovať mesto, pretože na hraniciach je strašne veľa nepriateľov. Prezident sa bojí, že nepriateľov neporazia, pretože ich nie je tak veľa s nadprirodzenými schopnosťami ako nepriateľov. Prezident nechce, aby jeho ľud utrpel veľkú stratu. V meste nie sú jediní, čo majú schopnosti, ale aj tak je ich málo. „Myslíš, že ich porazíme?“ pýtala sa Mitsuko pri tom, ako si vyberala zbrane.

„Dnes stratíme strašne veľa životov. Veľa ľudí to neprežije, ale mohli by sme ich poraziť.“ odpovedal Kentaro. Mitsuko zrazu prehovorila: „Kentaro, sľúb mi, prosím ťa, že ak sa obetujem a budem chcieť odlákať ich pozornosť, tak to využiješ a nebudeš sa snažiť o moju záchranu.“

„Ale ...“ Kentaro začal hovoriť, ale Mitsuko mu skočila do reči: „Sľúb mi to.“ Kentaro si povzdychol a prehovoril: „Dobre, sľubujem.“

Zrazu sa ozvali sirény a to značilo, že nepriatelia sa už blížia a sú skoro v meste. Mitsuko a Kentaro rýchlo vybehli na strechu, obzerali sa, ako ďaleko sú nepriatelia a z ktorých strán sa blížia. Pripravili si zbrane. Na niekoľkých budovách boli tiež ľudia. Boli to ochrancovia mesta, ľudia s nadprirodzenými schopnosťami a vojaci.

Zrazu sa na nich rozbehli veľké tvory a začal sa boj. S Kentarom sa rozdelili. Mitsuko práve bojovala s jedným tvorom, ktorý bol už skoro mŕtvy. Použila svoj vietor, aby ho dorazila. Vetrom ho odhodila ďaleko. Blížil sa k nej čarodejník. Rýchlo sa obzrela. Všimla si, že Kentaro je vo vzduchu, premenený na draka. Zrazu ju niečo odhodilo a už len zacítila náraz. Obzrela sa, aby zistila, kto ju odhodil. Bol to ten čarodejník. Začala naňho útočiť vzdušnými útokmi. Držal sa a oplatil jej to svojimi kúzlami. Mitsuko vytiahla svoje zbrane a hádzala ich po čarodejovi. Kombinovala to s vetrom. Zasiahla ho. Padol k zemi. Obzrela sa, lenže to nemala robiť. Ten čarodejník ju z posledných síl zasiahol dýkami. Mitsuko padla k zemi. Chcela poslednýkrát vidieť Kentara, tak sa naňho pozrela. Aj keď boli len priatelia, ona cítila viac než priateľstvo. Cítila lásku. Len sa usmiala a spomínala na ich *spoločné chvíle*. Upadla do tmy.

Po dlhotrvajúcej tme sa zobudila a videla Kentara. Bola prekvapená, myslela si, že je to len sen. Lenže sen to asi nebol, keďže sa cítila veľmi slabo. „Kentaro...” Mitsuko sa pokúsila prehovoriť. Kentaro unavene otvoril oči a usmial sa. Bol strašne zničený a doráňaný. Prehovoril: „Konečne si sa zobudila. Myslel som si, že sa už neprebudíš. Keď som ťa tak videl, cítil som strašnú bezmocnosť. V bezvedomí si bola už tri týždne. Niektorí už ani nedúfali, že sa zobudíš. Ja som vedel, že sa zobudíš.“ Mitsuko sťažka prehovorila: „A čo nepriatelia? Porazili ste ich? Ty si tu bol pri mne celé tri týždne?“ Kentaro sa zasmial a prehovoril: „Nepriatelia sa stiahli. Zostalo ich len zopár. Tak rýchlo sa tu neukážu. Väčšinu sme porazili. A áno, bol som tu, pri tebe.“ Mitsuko sa nahnevala: „Pozri ako vyzeráš. Nemôžeš byť stále pri mne. Teraz pôjdeš pekne domov...” Zrazu ju Kentaro pobožkal. Mitsuko bola šokovaná. Kentaro sa odtiahol a prehovoril: „Keď som ťa prvýkrát zazrel, hneď si ma nejako zaujala. Bol som šťastný, keď sme sa stali priateľmi, ale po čase mi to nestačilo. Začal som cítiť viac. Lúbim ťa. Chcem sa ťa spýtať, či budeš so mnou chodiť. Budeš?“ Mitsuko sa od šťastia rozplakala a povedala: „Áno.“ Kentaro a Mitsuko sa na seba usmiali.

Zrazu sa ozval hnusný zvuk! Môj budík! Rýchlo som otrasená vyskočila z postele a zistila som, že to všetko bol len sen. Pekný sen. Prečo bývajú takéto pekné veci len vo filmoch alebo v snoch? Zamyslela som sa až tak, že som zabudla vypnúť budík, ktorý už dohral svoju otravnú melódiu. Rýchlo som sa vrátila z ríše snov do reality a začala som sa chystať do školy.

Andrea Lukáčová, IX.A

Hlas srdca

Za stodvadsiatimi riekami a päťdesiatimi horami bolo jedno kráľovstvo Hyacintus. Nie celkom obyčajné. Ľudská noha tam nevkočila a ľudské oko ho nevidelo. Bol to domov škriatkov.

Ich kráľovstvo ochraňoval kvet hyacint. Keď kvitol, voňal a hral farbami v kráľovstve bol mier, pokoj a smiech. Keď odkvitol, v kráľovstve panoval smútok.

Za studenou riekou, ďaleko od kráľovstva v diere na skale býval jeden podivný škriatok Július. Bol veselý od narodenia. Zmenilo ho však jedno zlomené srdiečko. Pred tisíc rokmi sa zaľúbil do škriatkule Amálie. Amália jeho lásku odmietla. Kvôli toľkému smútku sa zmenil. Škriatkovia ho z kráľovstva vykázali.

Rozhodol sa im pomstiť. Ukradol hyacint. V kráľovstve zavládol smútok a plač.

Amáliu však srdce ťahalo za studenú riekou. Poslúchla hlas svojho srdca. Vyšla na cestu. Našla smutného Juliána. Keď sa ich pohľady stretli, hyacint rozkvitol. V kráľovstve opäť panovala veselá nálada. A Amália a Július? Tí dvaja spolu žijú dodnes.

Alena Vránska, IX.B

Srdce rodiny

Moja starká rada sedáva na terase. Hojdáva sa na bielej hojdačke, obklopenej kvetmi. Pamätám sa, ako mi o nej raz rozprávala, ach, koľko spomienok v nej ostalo!

Zostrojil ju môj dedko, starkin manžel, ktorý už, bohužiaľ, nežije. Pôvodne bola hnedá, ale keďže starká miluje symetriu a tiež biele ruže, dedko bol donútený k zmene.

Ak začne niekto tvrdiť, že je to len kus nábytku, okamžite ho stopnem. Má totiž dušu. Tá hojdačka videla vyrastať môjho otca s jeho dvomi sestrami, aj mňa s mojím bratom. Vypočula si tisíce rozhovorov, zachytila okamihy nášho smútku aj radosti.

Kiežby bola človekom, často tvrdí starká. Veď kto by si neprial stretnúť niekoho, kto ho vypočuje, kto ho pozná, kto mu venuje čas, oddych a relax.

Biela hojdačka na terase. Možno to je vtipné, ale pre našu rodinu znamená veľa. Je ako album spomienok ale aj pokračujúcich okamihov. Je to najkrajšie miesto domu, lebo sa tam stretáva celá naša rodina.

Alexandra Vyšná, IX.A

TORTA RADOSTI

Prísady:

30 kg prázdnin
30 kg mieru
5 kg rodinnej pohody

Vezmeme opatrne mier, odstránime prípadné zdroje konfliktu, dôkladne vymiešame s prázdninami a posypeme rodinnou pohodou. Počas života si vážime všetky přísady.

Dobrá chuť!

Maroš Oberuč, VI.A

Voda

Voda je najrozšírenejšou látkou na Zemi. Je neodmysliteľnou súčasťou života. Je zdrojom pre zabezpečenie výživy ľudí, súčasťou biosféry, dôležitou energetickou a priemyselnou surovinou a súčasťou poľnohospodárskej a lesnej výroby. Taktiež plní dôležitú podmienku čistoty, hygieny a zdravia ľudí.

Voda je život – takto by sme mohli jednoducho charakterizovať význam vody pre existenciu života na našej planéte. Pre vodné organizmy je nevyhnutnou životnou podmienkou – životným prostredím. Väčšina organizmov je viazaná na suchozemské podmienky aj napriek tomu, že život vznikol vo vode. Voda je teda životodarná tekutina, ktorá vďaka svojim špecifickým vlastnostiam umožnila vznik života.

Človek a voda: U dospelého človeka tvorí voda 50 až 60% hmotnosti tela, teda približne dve tretiny. Samotný tento údaj podčiarkuje význam vody pre život a existenciu človeka. Voda má pre život a funkciu organizmu nezastupiteľnú a nenahraditeľnú úlohu. Voda je základom cirkulácie krvi, krvného obehu, voda chráni, spája tkanivá a orgány ľudského tela.

Bez vody by neexistoval život!

N A R C I S

Symbolizujúci pre chodníka par
 má rýdly, keď zahradu v polovici marca a
 kvitnuti do konca mája kvitajú sa v náhľadách
 alebo v kvetnárstve. Kvety sa skladá z kvetu,
 stonky, listy, cibulový koreň. Romanovský sa
 cibulka. Na ním sa cibulky rozširujú číslom.
 Narcis má rád vzhľad pôdy, svetlo a slnko.

Ďakujeme, ale musíme ísť ďalej!

Nedá sa slnku zakázať, aby zapadalo za hory, nedá sa času prikázať, aby zastal...

Len nedávno sme kráčali do školy ako maliční prváci, nesmeli a s otáznikmi v očiach, čo nás to v tej škole vlastne čaká, aké bude stretnutie s našou prvou pani učiteľkou..

V ďalšie školské roky nás naplnila smelosť ostrieľaných žiakov, akými sme sa stali. Nespočetné dobrodružstvá a príhody, čo nás sprevádzali triedu za triedou, ako sme postupne stúpali až do tejto poslednej - deviatej.

Z rôznych pováh, aké sme sa v triede stretli, sa nám pomaly, postupným spoznávaním samých seba i tých druhých, podarilo akoby z kociek lega vytvoriť jeden pevný kolektív. Taký, kde bolo povetrie občas nabité elektrinou, ale zároveň taký, kde mali pevné miesto kamarátske vzťahy. Máme zopár triednych fotiek. Tam najviac vidno, ako sme sa menili, rástli a dospievali.

Vďaka Vám, kolektívu učiteľov, sa u nás rozvíjali etické princípy a zmysel pre povinnosti. Mravčia práca každého jedného z Vás, v nás zanechala hlbokú a nezmazateľnú pečať. Aj preto sa z nás stali takí ľudia, akými sme dnes. Dali ste do nás kúsok seba a to si uvedomujeme až teraz. Vašu prísnosť a precíznosť, ktorú sme nemali radi, takmer ako zvonenie na ďalšiu hodinu, oceňujeme až v tieto dni. Dnes už ale vieme, že práve tá prísnosť bola to, čo nás posúvalo ďalej.

Keď sa teraz naše cesty rozdelia, vieme, že príde čas stretnutí, hoci krátkych. Ak začneme rozhovor: „Vieš, pamätáš, vtedy...“, tak potom nebolo žiadne úsilie vynaložené nazmar. Za malú chvíľu nám na diaľku zazvoní naposledy, ale na nás čaká už ďalší začiatok.

Ďakujeme Vám, našim učiteľom, za všetko, za úsmevy, pochvaly, ale aj napomenutia a poznámky. Toto všetko z nás pomohlo vytvoriť tých pätnásťročných mladých ľudí, ktorí sa neboja vykročiť za svojimi snami.

I keď nám tento zvláštny čas nedovolil odovzdať Vám kvety vďaka osobne, letí k Vám od nás pomyselná najväčšia kytica. Na jej stuhe je napísané:

**Ďakujeme, ale musíme ísť
ďalej!**

Za IX.A Alexandra Vyšná

Rozlúčka

Strávili sme tu niekoľko rokov,
do tejto školy urobili veľa krokov.

Ale my sa už musíme pobrať ďalej
a získať do našich životov novú nádej.

Bude to ťažké, už to viem!
Na Vás a na naše najlepšie spomienky
nikdy nezabudnem!

Dnes nám srdcia možno budú plakať,
no nič s tým nespravíme,
veď v nových školách nás už budú čakať!

Simona Sabadínová, IX.A

Rozlúčkový príhovor

Vážená pani riaditeľka, pani zástupkyňa, milí učitelia a žiaci tejto školy!

Blíži sa chvíľa, kedy brány základnej školy opustíme my, deviataci. Na tento moment sme netrpezlivo čakali celých deväť rokov, na moment, kedy sa staneme veľkými.

Teraz, keď ten moment nadišiel, je nám veľmi clivo. Vytvorili sme elitný kolektív. Spolu vieme premeniť samostatné práce na skupinové. Vieme si vytvárať vlastné učebné pomôcky aj behom písomných prác. Nie vždy však boli také neviditeľné ako sme si mysleli.

Škola nás naučila pracovať aj pod stresom. Písať si domáce úlohy pred zvončením, keď je na chodbe dozor nie je žiadna sranda.

Nechýbali ani nami vymyslené vzorce a poučky, pretože nie je hanba padnúť, ale ostať dole. A pomôcky, ktoré sme používali na našej ceste nehor boli vskutku originálne. Niekedy sme však mali svetlé chvíľky a výklady učiteľov pozorne počúvali.

Neostáva nám iné len skonštatovať, že vďaka pani učiteľkám a pánom učiteľom sme pripravený na veľký svet. Naučili nás všetko, čo mohli. Vážime si ich prácu. Obdivujeme, že s nami mali trpezlivosť, jednu látku vysvetlili aj stokrát. Ich úsmev a spokojnosť v tvári, keď sme učivo pochopili, stál za to. Inšpirovali a učili nás. Mnohokrát nám podali pomocnú ruku a za to im patrí naše veľké: Ďakujeme!

Za IX.B Alenka Vránska, Linda Žuffová

Naštartovali sme sa dobre

Ani som sa nenazdal a tento rok som sa ocitol v deviatom ročníku ZŠ. Ešte si pamätám, keď som ustráchané s kyticou kvetou prvýkrát vykročil do školy a pomaly som sa tam spamätával a učil, spoznával spolužiakov, získaval si kamarátov.

V deviatom ročníku som sa spočiatku celkom tešil, že „základku“ mám zvládnutú a konečne nastane nejaká zmena v mojom živote a začnem chodiť na strednú školu.

Čím viac sa však blížil deň, kedy som si mal reálne vybrať strednú školu, na ktorej budem pokračovať v štúdiu, tým viac pochybností som mal v hlave. Na jednej strane sa mi vôbec nechcelo definitívne vybrať si školu, ktorá možno rozhodne o mojej budúcnosti, prípadne živote ako takom, pretože sám neviem, čo by som chcel v živote robiť. A začal som si uvedomovať, že toto už asi nie je až taká sranda, rozhodnúť sa, čo budem ďalej v živote robiť. Zdalo sa mi to priskoro, veď sám neviem čo by som chcel robiť... Uvažujem na tým, že pomaly, ale isto sa blíži moja dospelosť, koniec môjho detstva.

Okrem týchto úvah moju myseľ a celkové fungovanie v deviatom ročníku ovplyvnil vírus, ktorý mňa aj mojich spolužiakov a dobrých kamarátov odtrhol od seba a zrazu sme museli okrem strednej školy riešiť domáce úlohy z domu, bez učiteľov, bez kolektívu.

Spočiatku sa mi to celkom zapáčilo, pretože som si mohol dlhšie pospať, nemusel som rozmýšľať, čo bude zajtra v škole, ale nakoniec ma to celkom omrzelo a začal mi chýbať kolektív, učitelia a pán triedny učiteľ, ale najmä vtipné zážitky so spolužiakmi.

Skoro polovicu deviateho ročníka sme všetci strávili doma a už sme ani nemali možnosť užiť si spoločný kolektív a rozlúčiť sa.

Preto aspoň touto cestou chcem za seba, aj za svojich spolužiakov poďakovať triednemu kolektívu za super zážitky v škole, triednemu učiteľovi za jeho priateľský prístup a hlavne trpezlivosť pri riešení rôznych problémov, ako aj našim učiteľom, za to, že to s nami, s naším správaním a humorom všetko v zdraví zvládli.

Začínam sa obávať, čo ma ďalej v živote čaká, ale verím, že na základnej škole sme sa naštartovali dobre a že vykročíme do života tou správnou nohou a nesklameme.

Marek Rádi, IX.B

Môj prvý školský rok na Slovensku

Keď som išla na Slovensko, vírili mi hlavou najrôznejšie myšlienky, či budem mať nejaké problémy s novou triedou, ako sťahovanie ovplyvní moje učenie, či bude ťažké naučiť sa slovenský jazyk a ako sa zmení môj život.

Napokon bolo pre mňa sťahovanie jednoduchšie, ako som si myslela a od prvých dní môjho pobytu sa mi tu páčilo.

Medzi štúdiom tu na Slovensku a štúdiom na Ukrajine sú samozrejme rozdiely, ale nie sú veľmi výrazné.

V mojej ukrajinskej škole je v 11. ročníkov. Po 11. ročníku žiaci môžu ísť na vysokú školu, aby získali vysokoškolské vzdelanie, ale môžu odísť aj z 9. ročníka, potom musia ísť na strednú vzdelávaciu inštitúciu (strednú školu), a potom môžu ísť aj na vysokú školu.

Naše letné prázdniny trvali tri mesiace, nie dva, takže to je pre mňa trochu neobvyklé. Na Ukrajine sme ale mali každý deň 7 hodín, niekedy aj 8, a od 5. ročníka sa každá hodina konala v inej triede. Nemali sme šatňové skrinky, nosili sme si so sebou prezúvky a športovú uniformu. Svoj vonkajší odev sme ráno odovzdávali do šatníka a po vyučovaní sme si ho zobrali naspäť.

Počas vyučovania sme nesmeli chodiť von. Predtým sme niekedy von chodievali, ale na začiatku posledného školského roku sa objavil strážnik a dohliadal na to, aby sme von nechodili. Preto som bola prekvapená, keď sme sa tu v prvý vyučovací deň dostali na školský dvor.

Naša jedáleň tiež vyzerá inak. Pred 5. ročníkom sme navštevovali jedáleň, kde nám dávali sendviče a čaj. Po 4. ročníku sme museli platiť zvlášť za obed, ale nebolo to povinné, mohli sme tiež kúpiť niečo v bufete alebo si priniesť jedlo so sebou.

Jediným problémom, ktorému som musela čeliť po mojom príchode na Slovensko, bola jazyková. Aj keď sú slovenský a ukrajinský jazyk v mnohých ohľadoch veľmi podobné a pochopiť tomu, o čom sa hovorí, nie je také ťažké, je pre mňa problematické povedať niečo, ale na tom neustále pracujem.

V deň, keď som mala prísť prvýkrát do novej školy, som bola obzvlášť znepokojená, pretože ma čakal príchod do novej triedy a ja som nevedela, ako ma príjme kolektív, či sa spriatelím s novými spolužiakmi a podobne. Táto obava však bola zbytočná, pretože keď som prišla do novej školy, bola som veľmi dobre prijatá. Nemohla som však úplne spoznať nových spolužiakov kvôli jazykovej bariére, ale to napravím v nasledujúcom školskom roku. V mojej novej škole sa mi páči všetko, nenašla som žiadne negatíva.

Kateryna

Lisna, VIII.A

**Všetkým žiakom a zamestnancom našej základnej školy
prajeme krásne leto prežité v zdraví, v rodinnej pohode a
radosti,**

**príjemné prežitie letných prázdnin a dovoleniek,
veľa teplých slnečných lúčov a pohodových dní!**

**Pevne veríme, že sa v zdraví a plní elánu stretneme v
septembri, aby sme spoločne zahájili nový školský rok**

2020/2021!

Redakčná rada